

Ordføreren (M. Jensen): Ja, hvad det sidste Vædringsforslag angaar, da har jeg allerede første Gang, jeg havde Ordet om dette, udtalt, at Udvalget saa saaledes paa Sagen, at den sidste Tilføjelſe var overflødig, idet den ærede Minister havde fuldkændig Ret til at kræve en delvis Tilbagebetaling i Henhold til de Bestemmelser, som findes øverst paa Siden, hvor der er nævnt et bestemt Voldsdyr. Dette Vædringsforslag tillægger jeg imidlertid ikke stor Betydning. Jeg sagde sidst, da jeg havde Ordet, at man vilde overveje, dersom den ærede Minister gjorde stærk Modstand mod Forslaget, hvor vidt man vilde fastholde det eller stille et andet. Men naar den ærede Minister søgte at saa Diskussionen over paa, at det var Hingste, det gjaldt om, i Modfætning til Tyrene, saa ved den ærede Minister lige saa godt som jeg, at der langt oftere er Tale om at skifte Tyre end om at skifte Hingste. Det er slet ikke Meningen, at man ønsker, at Foreningen skulde lukke ved et saadant Skifte. Derimod, jeg staar ligesom den ærede Minister paa det Standpunkt, at jo bedre Dyr man faar i Voldsforeningerne, desbedre. Men ganske vist er det ikke altid det dyreste, som er det bedste. Men, som sagt, der skal ikke blive stor Uenighed tilbage (Nær: Tag Forslaget tilbage!) Nej, vi tage ikke Forslaget tilbage, naar Udvalget har stillet det; vi ville se, hvorvidt Folketinget vil følge os, men saa kan der inden Bje Behandling blive Tale om, hvorvidt man skal gaa til et saadant Skridt. Hvad derimod det andet Forslag angaar, maa jeg bestemt fastholde det. Her er ikke den fjerneste Uenighed mellem den ærede Minister og Udvalget paa dette Punkt, idet Ministeren har erkendt, at jeg har Ret i Henhold til Husdyrlovens § 7, men, siger den ærede Minister, den har ikke talt om § 9. Det var noget nyt, der kom til, og som man ikke var klar over. Men nu viser det sig netop, at dette ny er opblomstret i Stygge af disse Foreninger, baade, kan man sige, i Sylland, Fyn og paa Sjælland, og det har vist sig, at der ikke er den fjerneste Hindring for den ærede Minister i at have den fornødne Kontrol. Men saa siger jeg, naar man vedtager et Forslag, hvorefter Ministeren vil vælge et fast Raaringsmedlem, saa er jeg sikker paa, at der vil optaa Tilfælde, hvor det vil virke hemmende, og vi ere enige, Ministeren og Udvalget, i, at den Retning, hvori det er gaa hidtil, er heldig. Vi ville ikke unddrage hverken Ministeren eller Lovgivningsmagten at tage Bestemmelser derom. Dette ligger

allerede deri, at vi have citeret Ministerens egne Udtalelser over for Statskonsulenten, og jeg mener netop, at det er denne Mand, der er valgt af samtlige tytte Voldsforeninger, der ere under Fællesforeningen, og hans Suppleant er i de fleste Tilfælde den ærede Ministers egen Statshingstestuekommisſær. Men jeg maa fremdeles hævde, at hvis vi ikke vedtage dette Vædringsforslag, saa er jeg bange for, at vi gøre større Skade, end hvis vi vedtage det. Jeg tror ikke, der vil komme nogen Kollision mod Statsmagten om dette private Foreningsliv, hvad jeg vilde være den sidste, der vilde være med til. Jeg skal nævne over for den ærede Minister, at jeg erkender det i Dag som tidligere, at han særlig har haft aabent Øre for de Krav, som ere stillede af Foreningerne, og har haft Forstaaelse af deres Virkemaade, og jeg havde allerjædft ventet, at han vilde stille sig saa stærkt imod denne Vædring, som han har gjort. Men jeg haaber, det skal lykkes os at saa den ærede Minister overbevist om, at det kan gaa, ogsaa naar denne Vædring vedtages. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Süttichan) ipurgte, om der ikke kunde findes en Udvej, et Kompromis, at man f. Eks. kunde principalt lade Statsdyrskuekommissionerne gøre Indstilling, subsidiært Fællesforeningerne, saa siger jeg: Nej, skal man lade Statsdyrskuekommissionen gøre Indstilling, og det andet kun er subsidiært, saa bliver det grumme lidt, der falder af. Men derimod hvis den ærede Minister havde antydnet noget om, at Fællesforeningerne skulde gøre Indstilling, og Ministeren skulde vælge, saa havde det altid været en Udvej, saa havde det altid været noget, der pegede i Retning af Smødekommen eller Overenskomst, men det andet, at Fællesforeningerne kun blive det subsidiære, men Statsdyrskuekommissionerne det principale, tror jeg ikke, er tilstrækkeligt.

Indenrigsministeren (Snger & Lev): Jeg skal blot bemærke til den ærede Ordfører, at for saa vidt Ministeren vil vælge et Medlem af Statsdyrskuekommissionen eller sin Konsulent, ønsker jeg ikke Naad af andre, det kan jeg godt finde paa selv, og det er netop den Vej, man vil gaa. Det ærede Medlem fortæller, at det er Statskonsulenten, der er Medlem af alle Raaringsudvalg. Den samme vil blive bekliftet, men det ærede Medlem vil se, at der er Forskel paa, om Ministeren faar Ret til at beklifte en Mand, eller om det skal være afhængigt af vedkommende Foreningers Naade, om de ville modtage ham.